

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

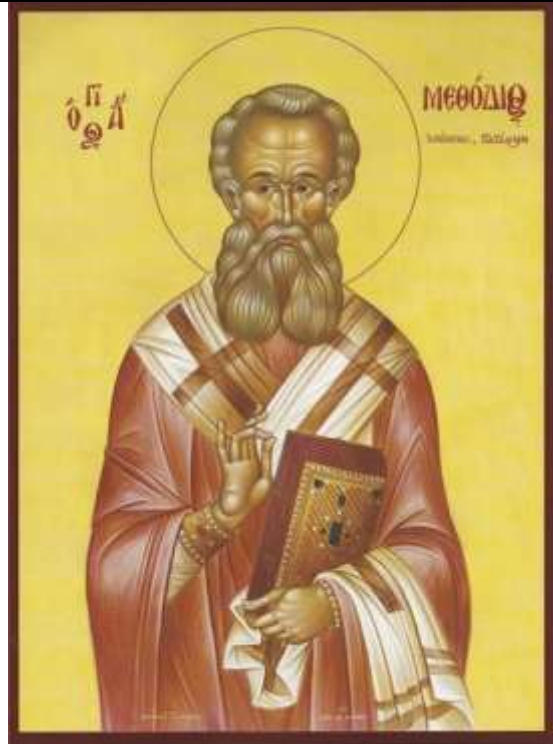
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**СВЯЩЕННОМУЧЕНИК
МЕФОДІЙ ЄПІСКОП
ОЛІМПІЙСЬКИЙ**

**HIEROMARTYR METHIDIUS,
BISHOP OF OLYMPUS**

**HIEROMARTYR MÉTHODE,
ÉVÈQUE D'OLYMPE**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
lkutash@gmail.com

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК МЕФОДІЙ ЄПІСКОП ОЛІМПІЙСЬКИЙ

«... Так, щоб батько знову з'явився у синові»

Св. Іван Золотоустий писав (у своєму творі До віруючого Отця): "Ви сильно обманюєтесь і помиляєтесь, якщо думаєте, що одна річ вимагається від мирянина, а інша від Монаха; так як єдина різниця між ними полягає в тому, чи в шлюбі вони чи ні, а в усьому іншому вони мають ті ж самі обов'язки ..." На 3-го липня за григоріанським календарем (відповідає 20-му червня за юліанським) ми святкуємо пам'ять Ченця і Єпископа, який захоплено вихваляв аскетичний спосіб життя дівственників, і в той же час, енергійно захищав святість шлюбного стану.

Це - Священномученик Мефодій Олімпійський, якого іноді помилково називають «Патарським», тому що його Діалог про Воскресіння відбувся в місті Патарі. Обидва міста знаходилися в Лікії, в геополітичному регіоні Анатолії - сьогоdnішній Анталії в південній Туреччині. Сучасні читачі зазвичай пов'язують Олімп з давньо-грецькими богами, про яких казали, що вони живуть на горі Олімп у Греції. Були, однак, більше двадцяти гір з таким ім'ям у класичному світі,

безсумнівно, через славу тієї, яку уважали домом Дванадцяти олімпійців, які були основними божествами грецького пантеону. Мефодій був слугою і проповідником єдиного істинного Бога, Якого міфічні божества людства - тьмяні відображення.

Мефодію, в його навчанні й трудах для Господа, не пощастило проживати в тому золотому віці, якого привів Св. Костянтин Великий, коли зупинив переслідування послідовників Ісуса, і проклав шлях до того, щоб могутня Римська імперія пов'язалась із благовістям Євангелії. Уважають, що він відбув свої Страсті відсіченням голови, ймовірно, в р. 311-му або 312-му під час одного з останніх гонінь на Християн у Римській імперії за часів імператора Максиміана Даї. Міланський едикт Константина (й Лицинія) мав ось-ось наступити.

Проте найбільший дар цього Сповідника Церкви був його науковий вклад. Список його робіт можна знайти тут (англійською): [Ось тут](#). Деякі з них дійшли до нас лише в слов'янському перекладі. Послідовники Господа Ісуса чують заклик, виражений у Божественній Літургії Св. Івана Золотоустого: «...самі себе й один одного, і все життя наше Христу Богові віддаймо». Мефодій так і зробив, з тією чудовою освітою, яку вдостойся він здобути. Освіта ця знаходилася під сильним впливом Платонівської філософії. Проте основним джерелом мудрості, знань і натхнення Мефодія було передання Християнське, яка давала йому живий зв'язок, Духом Святим, з воскреслим Христом. Таким чином, він продовжував зусилля Апостолів і раних Християнських Отців користаючись поняття елліністичної філософії у проголошенні Благовістя, що в Ісусі з Назарета, Бог назавжди поєднався зі Своїм творінням, як виявляється в Воскресенню та Вознесенню Господа Ісуса та в заснуванні Ним і процвітання Його Містичного Тіла, Церкви.

Це означало, що Мефодій визнав за необхідне спростувати деякі вчення раннього Християнського вченого й богослова Орігена Олександрійського. Можливо, з цієї причини, історик ранньої Церкви, Євсей Кесарійський, не згадує його в своїй праці. Відомості про його життя та труди завдячуємо Блаженному Ієронімові. Його вчення про цінність дівства, а рівночасно про святість шлюбних відносин, допомогли закріпити давню традицію Східної Церкви жонатого Священства, і здається, особливо актуальні й для нашого часу.

Мефодій думав про людей, посвячених аскетичному подвигу дівства, що вони - «Мученики, не як ті, хто переживає болі тілесні лише на певний час, але, як ті, хто переносить їх впродовж усього свого життя, і, не відсторонюючись від справжньої олімпійської боротьби за нагороду цнотливості; але даючи опір запеклим тортурам задоволень і страхів і печалей та інших зол гріхів людських, вони перші здобувають нагороду, займаючи своє місце в вищих рангах тих, хто отримує обіцянку». Таким чином, Мефодій проголошує, що, у друге славне пришествя Господа, коли буде Він судити живих і мертвих і принесе «життя майбутнього віку» (що є найбільшою надією Християн, яка супроводить нас через часто тяжкі проблеми земного життя), «то чин і святий хор дів перший увійде разом з Ним у спокій нової епохи, як у шлюбний чертог».

У той же час Мефодій голосив тим, хто наполягав на тому, що через перевагу дівства, шлюбні відносини мали, в кращому випадку, другорядне значення, і що одружені чоловіки негідні того, щоб приносити Безкровну Жертву в якості Священиків: «Зараз наказ і постанова Бога стосовно народження дітей (Бут. 1:28), як усі визнають, виконуються до нині, коли Творець далі творить людину. Бо ж це достатньо очевидно, що Бог, як художник, у цей же момент, працює над світом, як Господь учив: ‘Отець Мій працює аж досі’. Але коли річки перестануть текти, і впадуть у резервуар моря, і світло буде повністю відділене від темряви ... і визначене число людей завершиться; то від тоді люди утримуватимуться від народження дітей. Але в даний час людина повинна співпрацювати в творенню образу Бога, доки світ існує і формується; бо сказано: ‘Плодіться і розмножуйтеся’».

Мефодій далі міркує надзвичайно відверто: «Це, мабуть, те, що було наперед зображене сном і трансом першої людини, як прообраз обіймів подружньої любові. Коли спраглий дітей муж впадає в свого роду транс, пом'якшений і підкорений насолодами розмноження, наче сном, так що знову щось витягається з його плоті і кісток його, як я сказав, і цим твориться інша людина. Бо ж порушена в обіймах любові гармонія тіла, як нам кажуть ті, хто має досвід шлюбного стану, всю мозко-подібну та генеративну частину крові, як свого роду рідину кістки, зібравшись немов піна, і скупчена, випускає це через органи генеративні в живий організм жінки. І, напевно, саме з цієї причини, кажеється, що чоловік покине батька свого й матір, бо ж він раптом забуває про все, коли пристає до своєї жінки в обіймах любові, і долається бажанням покоління, віддаючи свій бік Божественному Творцеві, щоб належне вибрав Він з нього, так щоб батько знову з'явився в синові».

Вчення Мефодія про обидва ці благословенні стани, посвячена дівственність (целібат) і посвячення шлюб звучить дуже сучасно в наші важкі часи, коли дуже обговорюють і сперечаються про шлюб і гендерні відносини. Нехай же його вчення та й заступництво за нас, які змагаємося з цими питаннями надихають нас завжди прагнути виконувати Господній заклик: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Івана 13:35).

**HIEROMARTYR METHODIUS,
BISHOP OF OLYMPUS**

**“...so that the father may again
appear in the son”.**

St. John Chrysostom has written (in his work To the Faithful Father): “You greatly delude yourself and err, if you think that one thing is demanded from the layman and another from the monk; since the difference between them is in that whether one is

**HIEROMARTYR MÉTHODE,
ÉVÈQUE D’OLYMPE**

**«... Afin que le père puisse
encore apparaître dans le
fils».**

Saint Jean Chrysostome a écrit (dans son ouvrage Au Père Fidèle): Vous vous trompez grandement et dans sont dans l'erreur, si vous pensez qu'une chose est exigée du laïque et une autre du Moine;

married or not, while in everything else they have the same responsibilities...” On July 3 on the Gregorian calendar (which is June 20 on the Julian) we celebrate the memory of a Monk and Bishop, who rapturously extolled the ascetic life of virginity and, at the same time, vigorously defended the holiness of the estate of marriage.

It is the Hieromartyr Methodius of Olympus, who is sometimes erroneously referred to as “of Patara” because his Dialogue on the Resurrection took place in Patara. Both cities were situated in Lycia, a geopolitical region of Anatolia – today Antalya in southern Turkey. Modern readers will usually think of Olympus in relationship to the ancient Greek gods who were said to dwell on Mount Olympus in Greece. There were, however, over twenty mountains with that name in the classical world, undoubtedly due to the fame of the one said to be the home of the Twelve Olympians, the major deities of the Greek pantheon. Methodius was a servant and proclaimer of the one true God of which the mythical deities of humanity are dim reflections.

Methodius did not have the advantage of studying and working for the Lord in the golden age brought about by St. Constantine the Great, when he halted the persecution of the followers of Jesus, and paved the way for the mighty Roman Empire to link itself with the message of the Gospel. It is held that he suffered his Passion by beheading, likely in 311 or 312 during one of the last persecutions of Christians in the Roman Empire under Emperor Maximinus Daia. Constantine’s (and Licinius’) Edict of Milan was just around the corner.

Nonetheless the greatest gift of this Confessor to the Church was his scholarly contribution. A list of his works may be

puisque la différence entre eux n’est que dans ce que l’on soit marié ou non, alors que dans tout le reste, ils ont les mêmes responsabilités ...». Le 3 juillet sur le calendrier grégorien (qui est le 20 juin sur le julien), nous célébrons la mémoire d’un Moine et Évêque, qui a vanté avec ravissement la vie ascétique de la virginité et, en même temps, a vigoureusement défendu la sainteté de l’état du mariage.

C’est le Hieromartyr Méthode d’Olympe, qui est parfois appelé à tort comme «de Patara» parce que son Dialogue sur la résurrection a eu lieu à Patara. Les deux villes étaient situées en Lycie, une région géopolitique de l’Anatolie - aujourd’hui Antalya dans le sud de la Turquie. Les lecteurs modernes vont généralement lier Olympe avec les dieux grecs qui ont été dits demeurer sur le mont Olympe en Grèce. Il y avait, cependant, plus de vingt montagnes avec ce nom dans le monde classique, sans doute en raison de la renommée de celle dite être le domicile des Douze Olympiens, les grandes divinités du panthéon grec. Méthode était un serviteur et prédicateur du seul vrai Dieu, dont les divinités mythiques de l’humanité sont des pâles reflets.

Méthode n’a pas eu l’avantage d’étudier et de travailler pour le Seigneur dans l’âge d’or introduit par Saint Constantin le Grand, quand il arrête la persécution des Disciples de Jésus, et a ouvert la voie pour le puissant Empire romain à se lier avec le message de l’Évangile. Il est tenu qu’il ait subi sa Passion par décapitation, probablement en 311 ou 312, au cours de l’une des dernières persécutions des chrétiens dans l’Empire romain sous l’empereur Maximin Daïa. L’édit de Milan de Constantine (et Licinius) était juste autour du coin.

found here: [Click](#). Some of these survive only in their Slavonic translation. Followers of Jesus hear the call expressed in the Divine Liturgy of St. John Chrysostom: "...let us commend ourselves and each other, and all our life unto Christ our God". Methodius did just that with the fine education he was privileged to receive. This education was profoundly influenced by Platonist philosophy. Nonetheless Methodius' prime source of wisdom, knowledge and inspiration was the Christian tradition by which he experienced a living connection with the Risen Christ by the Holy Spirit. Thus he continued the work of the Apostles and the early Christian Fathers in using the message of Hellenistic philosophy in proclaiming the Good News that in Jesus of Nazareth God has forever united Himself with His creation as manifested in the Resurrection and the Ascension of the Lord Jesus and the founding and flourishing of His mystical Body, the Church. This meant that Methodius found it necessary to refute some of the teachings of an earlier Christian scholar and theologian, Origen of Alexandria. Perhaps for this reason, the early Church historian, Eusebius of Caesarea, did not mention him in his writings. We are indebted to St. Jerome for the earliest account of his life and work. His teaching on the value of virginity and also the holiness of marital relations helped to confirm the ancient tradition of the Eastern Church of married Clergy, and also seem to be particularly relevant for our times.

St. Methodius thought of those dedicated to the ascetical endeavour of virginity as "Martyrs, not as bearing the pains of the body for a little moment of time, but as enduring them through all their life, not shrinking from truly wrestling in an Olympian contest for the prize of chastity; but resisting the fierce torments of pleasures

Néanmoins, le plus grand don à l'Église de ce Confesseur était sa contribution d'un savant. Une liste (en anglais) de ses œuvres peut être trouvée ici: [Cliquez](#). Certains d'entre eux ne survivent que dans leur traduction slave. Les Disciples de Jésus entendent l'appel exprimé dans la Liturgie Divine de Saint Jean Chrysostome: « ... confions-nous nous-mêmes et les uns les autres, et toute notre vie au Christ notre Dieu». Méthode a fait exactement cela avec la bonne éducation, qu'il a eu le privilège de recevoir. Cette formation a été profondément influencée par la philosophie platonicienne. Néanmoins principale source de la sagesse, la connaissance et l'inspiration de Méthode étaient la tradition chrétienne par laquelle il a connu une connexion vivante avec le Christ ressuscité par l'Esprit Saint. Ainsi, il a poursuivi le travail des Apôtres et les premiers Pères de l'Église en utilisant le message de la philosophie hellénistique en proclamant la Bonne Nouvelle qu'en Jésus de Nazareth, Dieu S'est à jamais uni Lui-même avec Sa création comme c'est manifesté dans la Résurrection et l'Ascension du Seigneur Jésus et dans la fondation et l'épanouissement de son Corps mystique, l'Église. Cela signifie que Méthode a jugé nécessaire de réfuter certains des enseignements d'un des premiers érudits et théologiens chrétiens, Origène d'Alexandrie. Peut-être pour cette raison, l'historien de l'Église au début, Eusèbe de Césarée, ne l'a pas mentionné dans ses écrits. Nous sommes redevables à Saint-Jérôme pour le premier compte-rendu de sa vie et de son travail. Son enseignement sur la valeur de la virginité et en même temps la sainteté des relations conjugales a contribué à confirmer l'ancienne tradition de l'Église d'Orient du Clergé marié, et semble également être particulièrement

and fears and griefs, and the other evils of the iniquity of men, they first of all carry off the prize, taking their place in the higher rank of those who receive the promise”. Thus, Methodius proclaims that, at the Second Glorious Coming of the Lord to judge the living and the dead and bring about “life of the age to come” (which is the greatest hope of Christians accompanying us through the often grievous challenges of this earthly life), “the order and holy choir of the virgins shall first enter in company with Him into the rest of the new dispensation, as into a bridal chamber”.

At the same time Methodius proclaimed to those who insisted that, due to the superiority of virginity, marital relations were, at best, of secondary value, and that married men were not worthy to offer the Bloodless Sacrifice as Priests: “Now the sentence and ordinance of God respecting the begetting of children (Gen. 1:28) is confessedly being fulfilled to this day, the Creator still fashioning man. For this is quite manifest that God, like a painter, is at this very time working at the world, as the Lord also taught, ‘My Father works hitherto.’ But when the rivers shall cease to flow and fall into the reservoir of the sea, and the light shall be perfectly separated from the darkness... and the predestined number of men shall be fulfilled; then from henceforth shall men abstain from the generation of children. But at present man must cooperate in the forming of the image of God, while the world exists and is still being formed; for it is said, ‘Increase and multiply’”.

Methodius then muses in a marvellously frank fashion: “...this perhaps is what was shadowed forth by the sleep and trance of the first man, which prefigured the embraces of connubial love. When thirsting for children a man falls into a kind of

pertinent pour notre époque.

Saint Méthode pensait de gens dédiés à l'effort ascétique de la virginité comme «Martyrs, non comme ceux qui supportent les douleurs du corps pour un petit moment de temps, mais comme ceux qui les endurent à travers de toute leur vie, ne reculant pas devant la lutte véritable à un concours olympique pour le prix de la chasteté; mais résistants aux tourments féroces de plaisirs et de peurs et de douleurs, et d'autres maux de l'iniquité des hommes, ils enlèvent le prix les premiers, prenant leur place dans le rang plus élevé de ceux qui reçoivent la promesse». Ainsi, Méthode proclame que, lors de la deuxième venue glorieuse du Seigneur pour juger les vivants et les morts et apporter «la vie de l'âge à venir» (qui est le plus grand espoir des chrétiens qui nous accompagne à travers les défis souvent pénibles de cette vie terrestre), «l'ordre et saint chœur des vierges entreront les premiers ensembles avec Lui dans le repos de la nouvelle dispensation, comme dans une chambre nuptiale».

Dans le même temps Méthode proclamé à ceux qui ont insisté qu'en raison de la supériorité de la virginité, les relations conjugales étaient, au mieux, d'une valeur secondaire, et que les hommes mariés n'étaient pas dignes d'offrir le Sacrifice sans Sang comme prêtres: «Maintenant, le décret et ordonnance de Dieu en respectant l'engendrement des enfants (Genèse 1:28) sont évidemment remplis à ce jour, le Créateur étant encore en train de façonner l'homme. Car il est très évident que Dieu, comme un peintre, est en ce moment même au cours de travailler en ce monde, comme le Seigneur a enseigné: ‘Mon Père travaille jusqu'à présent.’ mais quand les rivières cesseront de circuler et de tomber dans le réservoir de la mer, et la lumière

trance, softened and subdued by the pleasures of generation as by sleep, so that again something drawn from his flesh and from his bones is, as I said, fashioned into another man. For the harmony of the bodies being disturbed in the embraces of love, as those tell us who have experience of the marriage state, all the marrow-like and generative part of the blood, like a kind of liquid bone, coming together from all the members, worked into foam and curdled, is projected through the organs of generation into the living body of the female. And probably it is for this reason that a man is said to leave his father and his mother, since he is then suddenly unmindful of all things when united to his wife in the embraces of love, he is overcome by the desire of generation, offering his side to the divine Creator to take away from it, so that the father may again appear in the son.”

St. Methodius’ message on both these blessed estates, covenant virginity (celibacy) and covenant marriage sounds very contemporary in our challenging times when marriage and gender relationships are in such debate and controversy. May his message and intercessions for us who struggle with these challenges inspire us to ever seek to fulfil the Lord’s call: “By this all will know that you are My disciples, if you have love for one another” (John 13:35).

sera parfaitement séparé de l'obscurité ... et le nombre d'hommes prédestiné sera atténué; puis à partir de là, les hommes désormais s'abstiendront de la génération des enfants. Mais à l'heure actuelle, l'homme doit coopérer à la formation de l'image de Dieu, alors que le monde existe et est en train d'être formé; car il est dit, 'Croissez et multipliez' ».

Puis Méthode muse d'une manière merveilleusement franche: «... ceci est peut-être ce qui a été esquissé par le sommeil et la transe du premier homme, qui préfigurent les embrassades de l'amour conjugale. Lorsque ayant soif pour les enfants un homme tombe dans une sorte de transe, ramolli et subjugué par les plaisirs de la production comme par le sommeil, de sorte que quelque chose de nouveau tiré de sa chair et de ses os est, comme je le disais, façonné en un autre homme. Car l'harmonie des corps étant perturbée dans les étreintes de l'amour, comme nous disent ceux qui ont l'expérience de l'état de mariage, toute la partie osseuse et générative du sang, comme une sorte d'os liquide, rassemblement de tous les membres, rendu en mousse et caillé, est projeté à travers les organes de la génération dans le corps vivant de la femelle. Et il est probablement pour cette raison que l'homme est dit de quitter son père et sa mère, car il est alors tout à coup oublieux de toutes les choses quand uni à sa femme dans les étreintes de l'amour, il est surmonté par le désir de la génération, en offrant de son côté à son divin Créateur pour prendre de lui, de sorte que le père peut apparaître dans le fils».

Le message de Saint Méthode sur ces deux domaines bénis, virginité dédiée (le célibat) et mariage béni semble très contemporains dans nos moments

	<p>difficiles lorsque les relations de mariage et de genre sont dans un tel débat et de controverse. Que son message et intercessions pour nous qui luttent avec ces défis nous incite à chercher sans cesse d'accomplir l'appel du Seigneur: «A ceci tous connaîtront que vous êtes Mes Disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres" (Jean 13:35).</p>
--	--